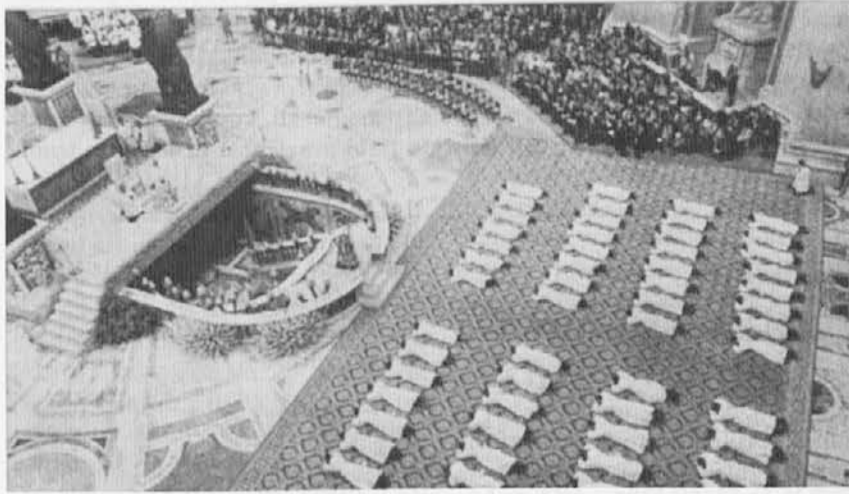

TAXE PERÇÛE	GORIZIA	SETTIMANALE - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE
TASSA RISCOSSA	ITALY	GRUPPO II/70% - AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE
UREDNIŠTVO IN UPRAVA: REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE		RIVA PIAZZUTTA, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481/533177 - Fax 533177 - Pošni t/rn 11234499
PODUREDNIŠTVO:		Vicolo delle Rose, 7 - 34135 TRIESTE - TRST - Tel. 040/414646

SUVERENA SLOVENIJA - BOG TE ŽIVI

Mašniška posvečenja in nove maše

Mašniško posvečenje v baziliki sv. Petra

Mesec junij je mesec mašniških posvečenj, julij pa mesec novih maš. V Sloveniji bo za vse tri škofije posvečenih 19 novih mašnikov, kar ni veliko za potrebe Cerkve v Sloveniji, ki naj bi priskočila na pomoč še nam v zamejstvu, ki smo na poklicih še revnejši. Posvečenja bodo na praznik apostolov Petra in Pavla v stolnicah vseh treh škofij. V koprski škofiji bo skupno šest novih mašnikov, ki bodo peli nove maše po temle redu: v nedeljo, 30. junija, Matej Kobal, Idrija, ob 10. uri; Andrej Vuga, frančiškan, Kostanjevica (Kapela) ob 9. uri.

V nedeljo, 7. julija: Robert Petkovšek, lazarist, Godovič, ob 10. uri; Slavko Rebec, Št. Peter na Krasu (Pivka), ob 10.30; Bogdan Vidmar, Col, ob 10.30.

V nedeljo, 14. julija: Niko Rupnik, Črni Vrh, ob 10. uri.

Ko se veselimo z verniki v Sloveniji ob mašniških posvečenjih, s skrbjo gledamo na stanje v našem zamejstvu. Zato poslušajmo besede škofa msgr. Franca Krambergerja: »Poskrbeti moramo, da bodo duhovni poklici zopet ovrednoteni v javnem življenju, v mišljenju vseh ljudi, posebej mladih. Spremeniti in ozdraviti bi morali javno mnenje o duhovnih poklicih. Predvsem pa poskrbimo za pristno versko in moralno življenje v družinah in župnijah, da nas svet s svojimi vabili in obljubami ne bi preslepil in speljal naše mladine v uživaštvo in materializem, ki jemljeta mlademu človeku smisel za duhovne vrednote in ideale ter preprečujeta velikodušno odločitev za duhovne poklice.

Predvsem pa imejmo pred očmi, da je vsak duhovni poklic milost ali božji dar, za katerega je treba veliko, vztrajno in zaupno moliti. Ne samo tisti, ki jih Bog kliče v duhovništvo ali redovništvo, ampak tudi starši, družine, župnije, vsa škofija, prav vsi moramo moliti...«

V MESECU JUNIJU »DAN KRIVDE, ODPUŠČANJA IN SPRAVE«

Že 46 let se predvsem zdomci, raztepeni po vsem svetu, spominjajo slovenskih žrtev zadnje vojne: na tujih bojiščih preminulih, od okupatorjeve roke usmrčenih in v uničevalnih taboriščih ugonobljenih, v državljanski bratomorni vojni padlih, predvsem pa do izvajalcev komunistične revolucije pomorjenih in po vojni zverinsko pobitih domobrancev. Mesec junij je postal — in naj tudi ostane — spominski mesec. Ta misel je bila izražena lansko leto pri žalni maši za naše žrtve. Tako željo že nekaj let ponavljajo tudi v Sloveniji nekateri bivši partizani in mnogi dobromisleči ljudje: želijo priznanje krivde, odpuščanje in spravo.

Letos, 15. junija, je na pobudo prav teh dobromislečih to željo ob lipi sprave na ljubljanskem pokopališču s svojo navzočnostjo izpričalo in potrdilo na tisoče ljudi.

V cerkvi Vseh svetih na Žalah je nadškof Šuštar vodil somaševanje, molil za vse padle ter v pridigi (med drugim) dejal: ... Teško je krivdo priznavati, a ni ga, ki bi bil brez nje ... Še težje je odpuščati ... Človeško je obračunavati, se maščevati, zahtevati pravično kazen. Božje je odpuščati ... Ni mogoče izbrisati vsega hudega, vsega pozabiti. Zato pa moramo imeti veliko potrpljenja drug z drugim in s samim seboj ... Saj nas še spremlja spomin na preteklost. Marsikatera bolečina od prej ostane v srcu, ker je morda tako huda, da človek čustveno sploh ne more doživeti resnične sprave. Sprava obstaja v osebni, svobodni odločitvi. Z odpuščanjem presegamo preteklost, ko hočemo vse to razčistiti in urediti, tako da bi iz hude preteklosti našli moči za drugačno sedanjost, predvsem pa za drugačno prihodnost ...«

Zaključil je z upanjem, da bi se nikdar več ne ponovilo tisto iz hudih časov in da bi bila pot v boljšo prihodnost pot medsebojnega razumevanja, spoštovanja in prijateljstva. K.M.

V torek, 25. junija je slovenski parlament z velikansko večino sprejel tri temeljne ustavne zakone; z njimi je proglasil Slovenijo za samostojno suvereno republiko. Uradni akt se glasi:

Izhajajoč iz volje slovenskega naroda in prebivalcev Republike Slovenije, izražene na plebiscitu o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije dne 23. decembra 1990,

upoštevajoč dejstvo, da je bila Republika Slovenija država že po doslej veljavni ustavi ureditvi in je le del svojih suverenih pravic uresničevala v Socialistični federativni republiki Jugoslaviji,

ob dejstvu, da SFRJ ne deluje kot pravno urejena država in se v njej hudo kršijo človekove pravice, nacionalne pravice in pravice republik in avtonomnih pokrajin,

ob dejstvu, da federativna ureditev Jugoslavije ne omogoča rešitve politične in gospodarske krize, in da med jugoslovanskimi republikami ni prišlo do sporazuma, ki bi omogočil osamosvojitve republik ob sočasnem preoblikovanju jugoslovanske zvezne države v zvezo suverenih držav,

ob trdni odločenosti, da Republika Slovenija spoštuje enake pravice drugih jugoslovanskih republik ter z njimi enakopravno, demokratično in po mirni poti postopno ureja vsa vprašanja iz dosedanjega skupnega življenja, spoštuje njihovo suverenost in ozemeljsko celovitost,

ter ob pripravljenosti, da se bo z drugimi jugoslovanskimi republikami kot samostojna in neodvisna država tudi v prihodnje dogovarjala o institucionalnih in drugih povezavah,

sprejema temeljno ustavno listino

I.

Republika Slovenija je samostojna in neodvisna država.

Za Republiko Slovenijo preneha veljati ustava SFRJ.

II.

Državne meje Republike Slovenije so mednarodno priznane državne meje dosedanje SFRJ z Republiko Avstrijo, z Republiko Italijo in Republiko Madžarsko v delu, v katerem te države mejijo na Republiko Slovenijo, ter meja med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško v okviru dosedanje SFRJ.

III.

Republika Slovenija zagotavlja varstvo človekovih pravic in temeljnih svobod vsem osebam na ozemlju Republike Slovenije, ne glede na njihovo narodno pripadnost, brez sleherne diskriminacije, skladno z ustavo Republike Slovenije in z veljavnimi mednarodnimi pogodbami.

Italijanski in madžarski narodni skupnosti v Republikii Sloveniji in njunim pripadnikom so zagotovljene vse pravice iz ustave Republike Slovenije in veljavnih mednarodnih pogodb.

Kaj bo pomenila osamosvojitve

V času, ko boste prejeli to številko Katoliškega glasa, bo proglasitev neodvisnosti Republike Slovenije s slovesnim ceremonijalom na trgu pred parlamentom že mimo. Toda boj za mednarodno priznanje bo veliko trši. Po zasedanju KEVS-a v Berlinu prejšnji teden se zdi — tako vsaj govore sklepni dokumenti — je naklonjenost slovenskim prizadevanjem še manjša. Resda je sedaj demokracija postavljena na prvo mesto, enotnost pa na zadnje, toda minuli obisk državnega sekretarja Bakerja v Beogradu, kjer se je srečal z Markovičem ter s predsedniki vseh jugoslovanskih republik, po oceni tukajšnjih komentatorjev pomeni rahel ameriški nagib k srbskim stališčem in njihovi opciji enotnosti. Baker ni omenil Kosova, je pa izrecno dejal, da ZDA ne bodo priznale Slovenije. Kot poročajo, je bil Milošević dokaj nejevoljen, ker je zaradi podaljšane pogovora Bakerja in Kučana, moral ponižno čakati.

Četudi se je jugoslovanski minister Lončar ob Bakerjevih besedah na tiskovni konferenci, da ZDA ne bodo priznale Slovenije, vidno nasmihal, pa je Baker menda Jugoslavijo zapustil vsaj tako vidno razočaran in zaskrbljen, češ da bi odhod Slovenije (in Hrvaške) utegnil privedi do medetničnih spopadov v Jugoslaviji. Predsednik Črne Gore in tamkajšnje Zveze komunistov Bulatović je že izjavil, da bo po osamosvojitvi Slovenija menda še lažje izkoriščala druge republike in z namerno emisijo dinarja preostalo Jugoslavijo upropastila z inflacijo. To pa bi po njegovih besedah ostale republike prisililo, da primejo za orožje. Po drugi strani pa

vlada v Ljubljani znova zagotavlja, da bo, če in ko bo potrebno, uvedla vzporedno valuto, podobno pa naj bi se na monetarno osamosvojitve pripravljale tudi Hrvaška z »banom« in Makedonija s »staterjem«. Na osmih cestnih prehodih s Hrvaško, kjer že stoje napisi »Republika Hrvaška« zdaj tudi slovensko notranje ministrstvo pospešeno gradi (zaenkrat šele osem) obmejnih hišic za policijo in carino, ki naj bi bile gotove do dneva D. Ni pa še jasno, kaj bo Slovenija po osamosvojitvi naredila glede carine in ali se bo t.i. »carinska vojna«, ki se je prejšnji teden sicer končala z neke vrste kompromisom, spet nadaljevala. Markovič je, okrepljen po pogovoru z Bakerjem, na dan obiska ameriškega zunanjega ministra v Beogradu, v zveznem parlamentu je armada odvedla pet letal slovenske teritorialne obrambe, kjer je tudi manjša letalska enota jugoslovanske Armade. Toda kljub temu je Janša izjavil, da ne pričakuje kakih incidentov.

V ljubljanskem parlamentu je bilo konec prejšnjega tedna spet živahno. Po natečaju je skupščinska komisija za simbole parlamentu predložila nov slovenski grb, delo kiparja Marka Pogačnika. Grb je v obliki štita, rdeče obrobljen, z modrim stiliziranim Triglavom ter (belimi) valovi pod njim. Nad Triglavom so tri zlate šesterokrake zvezde celjskih grofov. Če so se poslanci okrog grba le zedinili, pa se je zapletlo pri zastavi. Nekdanji voditelj Socialistične zveze Jože Smole (Božiček) se je zavzel za ohranitev rdeče zvezde, česar pa niso podprli niti komunisti, ki so

(se nadaljuje na 2. strani)

Nedelja za »Petrov novčič«

Od kar je papež izgubil svojo državo leta 1870, so verniki po celem svetu začeli podpirati sv. Očeta: to podporo so imenovali Petrov novčič. Ta navada je ostala do danes, samo da se danes Petrov novčič nabira za osebno dobrodelnost sv. Očeta. On je oče vseh ljudstev in vsi se v potrebah radi nanj obračajo in on jim še raje pomaga. Zato z veseljem darujemo v nedeljo, 30. junija, za Petrov novčič. Na sliki: Romanje Primorcev v Rim. Janez Pavel II. se rokuje s Saško Pertot Vidoni

Marijina božja pot na Trsatu 1291/1991

Marijina božja pot na Trsatu obhaja letos 700-letnico nastanka. Jubilejna slavlja so se začela 28. aprila s srečanjem bolnikov reške škofije. Dne 10. maja, ko obhajajo praznik trsatske Matere božje, se je začelo uradno slavje jubileja z mašo reškega škofa Antona Tamaruta. V soboto, 25. maja, so tja poromali slovenski romarji; bilo jih je nad tri tisoč. Naslednji dan, v nedeljo, 26. maja, je bila osrednja proslava za Hrvate. Slavje je vodil kardinal Kuharič. V soboto, 6. julija, poromamo na Trsat romarji iz Gorice in tisti, ki se nam pridružijo. Potovali bomo z avtobusom in bomo popoldne obiskali tudi otok Krk. Odhod s Travnika ob 6,30.

Nastanek božje poti na Trsatu je povezan s hišico Matere božje. Staro izročilo namreč pravi, da so na griček nad Reko, visok 135 m, angeli prinesli Marijino hišico iz Nazareta. Toda tam je ostala le dobra tri leta, nakar je skrivnostno izginila 10. decembra 1294 ter se pojavila v Loretu, kjer je še danes pod kupolo velike bazilike. Verni Hrvatje so pa kmalu zgradili cerkvico na kraju, kjer je stala hišica, in začeli tja romati. Pozneje je bilo romarjev vedno več, zato so

cerkvico ponovno večali in prezidavali. Ob njej so zgradili tudi samostan za patre frančiškane, ki so še danes oskrbniki te božje poti.

Na Trsat so vedno radi romali tudi Slovenci, posebno iz bližnjih krajev: Ilirska Bistrica, Slavina, Jelčane. Pa tudi iz drugih slovenskih krajev, kot pove France Prešeren: »Marsikateri romar gre v Rim, v Kompostelje, / al'tja, kjer svet'Anton Jezusa varje, / Tersat obišče, al'svete Lušarje...« Med temi romarji bomo tudi Goričani.

Slomškova Blaže in Nežica spet med bralci

Slovenski knjižni trg je bogatejši še za izjemno knjigo.

Pri celjski Mohorjevi družbi je izšla znamenita učno-vzgojna pripoved leta 1842 še vuzeniškega »fajmoštra« Antona Slomška (naš svetniški kandidat in poznejši lavantinsko-mariborski škof A.M. Slomšek je bil tedaj v Vuzenici nadžupnik in šolski nadzornik) Blaže in Nežica v nedeljski šoli. Gre za faksimile izdaje iz 1857.

Založba Mohorjeve družbe v Celju je svojo knjižno novost ponudila bralcem kot biser slovenske kulturne zgodovine: učbenik, v katerem sta mojstrsko združeni osrednji nalogi vsake dobre šole — posredovanje znanja in vzgoja osebnosti. To načelo je Slomšek kratko in jasno podal že v uvodnem nagovoru Čuješ, preljubi moj k prvi izdaji prvega pra-

(nadaljevanje s 1. str.)

osamosvojitvev

sprva zahtevali naj bo zvezda rumena (evropska), ker da je trobojnica brez simbolov (ki jo je predlagal Demos) tudi ideološki simbol, saj so jo med vojno uporabljali domobranci in jo onečastili. Po kompromisu med Demosom in SDP, da naj ima nova zvezda v levem zgornjem kotu še grb, so se tej rešitvi uprli Školjčevi poslanci, tako da v nedeljo popoldne, ko so stranke za zaprtimi vrati ponovno obravnale to in druga osamosvojitvena vprašanja, še ni bilo znano, kakšna naj bi bila nova zastava.

Dosti prahu pa je dvignila tudi izjava republiškega javnega tožilca Drobniča, da je sedmim Slovencem, ki so osumljeni vojnih zločinov in sedaj živijo v tujini, poslal obvestilo, da proti njim teče sodni postopek. Drobnič, ki je bil med vojno domobranski vojak, zdaj pa naj bi bil tudi med ustanovitelji domobranskega veteranskega društva Nova slovenska zaveza, odgovarja, da je s tem dejanjem poskušal olajšati udeležbo na Svetovnem slovenskem kongresu vsem tistim, ki so se bali, da so na zloglasnem spisku devetnajstih.

Leon Marc

Sv. oče v Mantovi

Za 400-letnico smrti sv. Alojzija Gonzage je sv. oče obiskal Mantovo in Castiglione delle Stiviere, kjer se je sv. Alojzij rodil. Televizija je v soboto in nedeljo stavkala, zato nam je posredovala le nekaj zelo kratkih prizorov s tega srečanja med papežem in verniki mantovanske škofije. Toda že iz teh bežnih prizorov je bilo videti, kako so sv. očeta sprejele velikanske množice vernikov, v Castiglione pa množica mladih.

Kot običajno papež ni molčal, temveč je opozoril na nekatere probleme sodobne družbe: dolžnost solidarnosti do šibkejših, med temi so bolniki in ostareli, ki ni dovoljeno jih spravljati s sveta s prijetno smrtjo ali evtanazijo. Prav tako je hud prestop ek umor nerojenih otrok ali abortus.

V KOROŠKI VLADI

14 dni je tega, kar je koroški deželni glavar v svojem govoru »izustil« kritični stavek, ki je razburil celo Avstrijo in mu znižal politični stolček.

Medtem ko so predsednika Waldheima pred leti napadali mediji, so dr. Haiderja »raztrgali« politiki sami, ki so že dalj časa čakali na njegov spodrseljaj. Stavek o »politiki zaposlovanja v 3. raju«, ki ga je Haider čisto spontano spregovoril med govorom, je sprožil val ogorčenja sicer šele po približno 15 minutah, zato pa toliko širšo in globljo debato po tem. Po besedah televizijskega korespondenta dr. Huga Portischa bi obrazložitev o delu v 3. raju oz. pod Hitlerjem s strani vlade morala priti že davno, a vsi politiki so resnico prikrivali ljudstvu. Medtem ko so mnoge države (med njimi Vzhodna Nemčija, Poljska in tudi Slovenija) z novo ureditvijo oz. demokracijo sprejele odgovornost za vse, kar se je zgodilo, je Avstrija zapirala oči pred preteklostjo. Debata se je sprožila delno po Haiderjevi izjavi.

Prejšnjo sredo je bila na Novem trgu v Celovcu množična demonstracija. Z vseh koncev Avstrije se je zbralo okrog 10.000 ljudi, največ privržencev svobodnjaške stranke oz. deželnega glavarja (pa tudi nekaj nasprotnikov in radovednežev seveda), da mu izkažejo svojo pripadnost in ga s parolami (Jörg, mi smo s Teboj!) podprejo. Njegov nastop (nekateri mediji so ga že imenovali poslovilnega) je izzval pravo navdušenje, saj je ponovno poudaril, da je navdušen deželni glavar in da se ne bo pustil spodnesti...

V petek sta mu socialistična in ljudska stranka izrekli nezaupanje in z glasovanjem dosegli njegovo odstavitev. Haider razočaranja ni mogel čisto prikriti (kljub temu, da je to zatrjeval), istočasno pa je povedal, da se bo v naslednjih letih pripravjal na ponovno kandidaturu in da se zdaj začne njegova druga politična kariera.

Kako bo res, bomo videli v prihodnosti, saj je tudi Haiderjeva pripomba v zvezi z Waldheimovo televizijsko izjavo, da ne bo več kandidiral za predsednika, razburila politične duhove (bil bi naj strahopetnejš). Sicer pa »nekdanji« deželni glavar ni ravno malo ambiciozen: celo sam bi si upal kandidirati za predsednika deželnega glavarja, saj bo novi šef od torka naprej prvič član ljudske stranke - dr. Christoff Zernatto. Kaj vse bodo potem še »skuhali«, še ni jasno, odločeni so (razen svobodnjaške stranke seveda) le v tem, da Haiderja ne marajo več med seboj. R.B.

»Za enakost gre.«
(2 Kor 8, 13)

Ljudem, ki moramo najprej živeti na tem svetu, ne gre vedno vse prav: pogosto se srečujemo z različnimi težavami, preizkušnjami, trpljenjem, mučimo sami sebe in tudi drugi nam povzročijo marsikaj neprijetnega, negotovi smo, strah nas je prihodnosti in končno moramo umreti.

In vendar nas vera uči o dobrem Bogu, ki je Oče vseh živih. Zakaj je potem v življenju tega sveta toliko zla, če je Bog dober?

Že starozavezni pisatelj knjige Modrosti je vedel, da zlo ne more biti od Boga: »Bog ni naredil smrti in se ne veseli pogina živih... Človeka je ustvaril za neminljivost in ga naredil za podobo lastnega bitja« (Mdr 1, 13, 23). Zato je vsakemu od nas izročil v upravljanje neprecenljivi dar svobode. Hotel je, da ga človek vzljubi, saj ljubezen brez svobode nima prave vrednosti in smisla. Ko človek to svobodo zlorabi, postane sam povzročitelj zla, ker se izneveri in pokvari načrt, ki ga ima Bog z ljudmi.

Ljudje se največkrat nočemo pridružiti Bogu in skupaj z njim delati za srečo drugih ljudi, ampak želimo nad njimi gospodovati. Težko razumemo, da moramo začeti najprej pri sebi, ker se zanašamo na druge: Bodo že oni poskrbeli... Na ta način razbijamo medsebojne odnose. Zgled imamo v Jezusu, ki je »zaradi nas postal ubog, da bi mi obogateli po njegovem uboštvu« (2 Kor 8, 9). Vse, kar imamo, duhovne in materialne dobrine, ne more biti samo naše, ampak tudi drugih ljudi.

»Ne gre namreč za to, da bi sebe obremenjevali, ko pomagata drugim. Za enakost gre« (2 Kor 8, 13). Kristjan ljubi pravičnost in se zanjo trudi.

MILAN NEMAC

Priznanje zamolčanemu kulturniku

V Gorenji vasi v Poljanski dolini je bil v soboto 15. jun. prisrčen in dobro obiskan praznik. V prostorih osnovne šole IVAN TAVČAR je bila prireditev v čast mednarodnega mojstra fotografije, nekdanjega tigravca in kulturnega delavca Vlastje Simončiča, ki je pred dnevi praznoval 80-letnico. Na ogled je bila razstava otroške fotografije, sad njegovega pedagoškega dela, v starem župnišču pa stoji zdaj MUZEJ VLASTJA, ki dokumentira njegovo umetniško pot in pa zgodovino fotografije.

Vlastji Simončiču je javno spregovorilo v zahvalo in osvetlilo njegovo bogato in trpko življenjsko izkušnjo veliko govornikov. Prvi med njimi je bil član predsedstva Slovenije Ivan Oman. Poudaril je, da je vesel, da se obnavlja nekoč bogato kulturno delo tudi v podeželskih središčih, saj bi morala biti to naša moč. Poleg tega je spregovoril o slovenskem osamosvajanju, o prizadevanjih za tako državo, ki ne bo več zapirala poštnjakov, kot se je to po vojni zgodilo jublantu. Pozdrav iz zamejstva in zahvalo za narodnoobrambno delo je prinesel deželni tajnik SSK Ivo Jevnikar. Visoko mednarodno fotografsko priznanje so prinesli zastopniki iz Avstrije in Nemčije. O Simončičevi medicinski fotografski in filmski dokumentaciji sta govorila dekan medicinske fakultete in predstojnik

katedre za sodno medicino iz Ljubljane. Zvrstili so se še loški župan Hawlina, zastopniki fotografskih in drugih združenj.

OPČINE

Dragi Openci!

Sprejeli smo dva dopisa iz vaše župnije, ki bolj ali manj obravnava isti problem: strah, da župnija sv. Jerneja ne bo več slovenska, in želja, naj sedanji župnik ostane na svojem mestu. Vrtite se torej okrog iste vrele kaše, le da polemika postaja od članka do članka bolj žolčna in da raste užaljenost.

Oba problema je, po našem mnenju, dovolj dobro osvetlil škofov vikar dr. Lojze Škerl v članku, ki smo ga objavili v Katoliškem glasu in ga je objavil tudi Primorski dnevnik. Če dobro premislite, ima g. škof v vidiku predvsem prihodnost dušnega pastirovanja v openski župniji in ne le sedanje razmere. Rad bi vam zagotovil slovenske dušne pastirje tudi v prihodnje, saj vidim, da ni izgledov za domače nove mašnike, koprška škofija pa vam jih tudi ne bo mogla v nedogled pošiljati. Zato je, po našem mnenju, najbolje da se duhovi pomirijo in skupno verniki, župnik, škofov vikar, g. škof in ostali prizadeti iščete najboljšo rešitev za sedanjo in prihodnost, brez javnih polemik, ki ničesar ne rešijo.

Uredništvo

Izšel je dnevnik Slovenec

Pred mesecem dni so novi dnevnik predstavili v Nabrežini slovenskemu zamjestvu. (od desne proti levi: deželni svetovalec Brezigar, glavni urednik Bratina, urednik Družine Gril, gost iz Argentine, tajnik SSK Jevnikar in M. Breclj)

Svetovni slovenski kongres

Prireditve v Ljubljani

Četrtek, 27. junija: ob 10. uri, Cankarjev dom, Velika dvorana, slavnostna seja, nastop Slovenskega okteta. Ob 14.30 istotam Plenarno zasedanje. Ob 17. uri, Cankarjev dom, v več dvoranah, Delo po komisijah. Ob 20.30 Slavnostni koncert. Ob 22. uri v Okrogli dvorani literarni večer DSP.

Petek, 28. junija: ob 8.00 obisk delegatov v Trstu, Celovcu in Porabju. Ob 20. uri v Cankarjevem domu Slavnostni koncert: ob 22.30 v Narodnem muzeju odprtje razstave «Krščanska motivika v pozni antiki in v zgodnjem srednjem veku na Slovenskem».

Nedelja, 30. junija: ob 9. uri v stolnici sv. maša za udeležence, maševal bo nadškof A. Šuštar; ob 10. uri odhod v Celje.

PRIREĐITVE V CELJU

Četrtek, 27. junija: ob 19. uri Likovni salon, odprtje razstave »Celjski likovni ustvarjalci«. **Petek, 28. junija,** ob 19.00, Galerija Izba: odprtje prodajne razstave »Slovenska grafika«. **Sobota, 29. junija,** ob 9. uri, Tomšičev trg, Koncert na prostem; ob 13.00 Kulturni in zabavni program; ob 19.30 SLG, I. Cankar, Hlapci. **Nedelja, 30. junija,** ob 10.00, Velika dvorana Celjski grofje: Seja novoizvoljenega predsedstva; ob 11.30 Pozdravni nagovor celjskega župana udeležencem; ob 12.30 razne možnosti. Razhod.

POBUDE OB ROBU KONGRESA

V Šentvidu nad Ljubljano se bodo v petek, 28. junija, ob 23. uri v župnijski cerkvi zbrali romarji, da

peš poromajo na Brezje z geslom Za domovino; tam bo maša ob 22.00 in z njo začetek celonočnega molitvenega bdenja: petje, molitev, procesija, romanje do Mošenj.

Naslednji dan, v soboto bo srečanje ob 20-letnici slovenskih romanj v Taize; srečanje bo ob 13. uri in se bo zaključilo z mašo.

V **Trebnjem** na Dolenjskem se bodo v petek spomnili škofa Friderika Barage; odprli bodo razstavo o Baragi, nakar bo v Kulturnem domu okrogla miza o tem našem misijonskem škofu. V nedeljo popoldne ob 17.00 bo kulturna prireditve o Baragi, ob 19.00 pa maša nadškofa A. Šuštarja.

V soboto, 29. junija, bo ob Brezarjevem breznu pod Toškim čelom pri Ljubljani Spravno bogoslužje: simbolni pokop pri breznu; žalni sprevod do grobišča v Kozji dolini; maša zadušnica v bližini grobišča.

Tukaj smo omenili le nekatere prireditve ob Svetovnem vseslovenskem kongresu; a so na programu še nekatere in številne so že bile. Upanje je le, da bo proglašitev osamosvojitve Republike Slovenije, sredo 26. junija, potekla nemoteno in da se bo tudi kongres mogel nemoteno vršiti z vsemi prireditvami in pobudami.

Pok. Janko Tušar

V ponedeljek, 17. junija, smo pospremili k večnemu počitku župnika v župniji Kamnje na Vipavskem. Pri 58. letih je moral kloniti raku. Ob izredni udeležbi duhovnikov in faranov iz raznih župnij, kjer je deloval, je vodil somaševanje škof M. Pirih v Kamnjah, nato pa so prepeljali krsto v njegov rojstni kraj Cerkno, kjer so se od njega prav tako s sv.

mašo poslovili duhovniki in verniki Idrijske in Soške doline.

Doma je bil iz Straže v cerkljanski fari in prav v letu, ko sta bila umorjena kaplana L. Piščanc in L. Sluga, je vstopil v Malo semenišče v Gorici, gimnazijo je nato študiral v Idriji in Pazinu, teologijo pa v Ljubljani. Služboval je v Idriji, nato v Logu pod Mangartom, potem v Šmartnem v Brdih in zadnjih 9 let v Kamnjah. Ko ga je napadla zahrbtna bolezen, je tako pisal svojemu škofu (14.2.1991): »Teško se vživljam v to stanje, ko sem včasih z lahkoto prenašal težke tovore, vidim pa, da je še življenje v meni. Počakajmo, kaj bo z mano do konca junija. Upam, da bom še za rabo, vsaj za molitev in trpljenje za duhovno prenovno naše škofije.« Nekaj od tega se je že zgodilo — je rekel škof v mašnem govoru, — drugo pa je Bog izpolnil po svojih namenih.

V tem nagovoru je g. škof tudi to povedal: »Rajni g. Janko je bil vreden, delaven in dober duhovnik. Povsod, kjer je bil, in zlasti še v Kamnjah je veliko naredil za lepoto in obnovo bogoslužnih prostorov. Živel je urejeno duhovno življenje, rad jemal v roke tudi knjige in študiral. Skozi 33 let je bil deležen Kristusovega službenega duhovništva. Svojemu Učitelju Kristusu je postal podoben tudi v trpljenju.«

G. Janko se je odločil, da postane duhovnik v črnih časih, ko so ravno ubili dva duhovnika na Cerkljanskem. Vodila ga je k temu res junaška ljubezen in zaupanje v božjo pomoč, da bo vsaj malo zapolnil praznino, ki sta jo pustila za seboj oba cerkljanska mučenca. Bog daj, da bi se tudi med mladimi našli junaški fantje in dekleta in se odzvali božjemu klicu, saj tudi danes Gospod kliče.

Vinko Beličič, Izbrane pesmi

V Trstu in v Gorici v prostorih Kat. knjigarnice je bila predstavitev knjige Izbrane pesmi V. Beličiča. V Gorici je v imenu Kat. knjigarnice pozdravil goste in navzočega pesnika Antek Terčon. Za njim je Marko Kravos spregovoril v imenu Založništva tržaškega tiska, ki je knjigo izdalo, nakar je Erika Pahor z dvema točkama na flavto duhovno pripravila navzoče na predstavitev pesniške zbirke. Predstavil jo je pa pesnik Tone Pavček, ki je zbirki napisal tudi uvod.

V Sloveniji je sedaj nekako prišlo v modo, da se spominjajo »zamožanih pesnikov in pisateljev ter sploh zamožanih kulturnikov.« Med take v domovini zamožane može spada tudi Vinko Beličič. Njega uradna Slovenija ni poznala, poznali pa smo ga mi v zamejstvu in v zdomstvu, saj je med nami živel, učil, pesnil in pisateljval od jeseni leta 1945, ko je prišel v Trst za profesorja na slovenskih srednjih šolah. Na tem mestu je ostal do upokojitve (r. l. 1913). Živel je in živi na Opčinah.

Vsa ta leta ni samo poučeval, temveč je tudi pesnil in pisal, saj je izšlo 16 njegovih originalnih pesniških zbirk in črtic, deloma v Trstu in Gorici, pa v Celovcu in v Buenos Airesu, poleg nekaj prevodov. Njegov opus torej tudi po številu ni majhen, pa kljub temu ga štejemo med »zamožane« kulturne »ustvarjalce«, ker pač Slovenija zanj uradno ni vedela, on sam se pa tudi ni pomujal, da bi šel v Slovenijo niti na obisk svoje Dolenjske. To se je zgodilo šele pred kratkim, kot je sam povedal. Zanimivo je tudi, da ga je odkrilo ZTT in sedaj izdalo izbor njegovih pesmi, saj je doslej moral izdajati v samozaložbi ali pa se zatekati k za-

mejskim ustanovam (GMD, Založba Tabor, SKA, Mladika, CMD). Torej »uradna« Slovenija ga tudi v Trstu ni poznala, odkrila ga je šele sedaj. »Meglio tardi che mai«, bi rekli z italijanskim pregovorom.

Ob koncu predstavitve se je oglašil pesnik sam in vidno ganjen povedal nekaj o sebi in svojih pozicijah, kako sta skupno z urednikom Toneom Pavčkom izbirala, kar se je zdelo najbolj vrednega.

ZTT se je s knjigo zelo potrudilo in pripravilo okusno in razkošno knjigo, vezano z barvnimi ovojnimi platnicami. V zbirki so zaobjeta vsa obdobja pesnikovega ustvarjanja od prvih pesmi o Beli Krajini, od koder je doma, do zadnje »Dogorevanje«. V prvi pesmi: »V prsih žalostno srce utriplje / pred neznanim težkim, ki od daleč gre.« So pač slutnje težkih in hudih časov, ki so prišle nad pesnika samega in nad vse rojake, posebno še v Beli Krajini. V zadnji izpoveduje: »Leta gredo, oblaki se dvigajo nadme / a jaz se smehljam.« Da bi se še dolgo smehljaj in obiskoval svojo Dolenjsko. **K. H.**

Tone Pavček govori na Velikonjevi proslavi

Velikonjeva življenjska pot se je nato odvijala takole: po osnovni šoli v domačem kraju, kjer je služboval nadučitelj Edmund Čibej, ga je sprejela goriška gimnazija in mu z maturo omogočila, da se je odpravil na Dunaj študirat pravo. Nekaj časa je bil za vzgojitelja v goriškem Alojzijevišču in v ljubljanskem Marijanišču, a večji del svojega življenja, z izjemo krajšega bivanja v Beogradu, ko ga je povabil k sebi za tajnika minister dr. Anton Korošec, je bil zaposlen v Ljubljani pri državni upravi kot pravni izvedenec.

Če bi kdo želel zvedeti kaj več o tem našem pisatelju, lahko pogleda v Primorski slovenski biografski leksikon. Ob službi je seveda stalno pisal in svoje spise pošiljal v objavo raznim listom in revijam, a znašel se je včasih tudi v časovni stiski, ker je bil precej vezan na delo v številnih

Na Angelsko goro smo se podvizali

(Ob stoletnici rojstva Narteja Velikonje)

katoliških organizacijah. Dr. Tine Debeljak nam ga je predstavil v teh stavkih:

»Kljub temu, da ime 'velikonja' pomeni dvakrat 'velikana', po korenu 'velik' in po končnici 'onja', je bil Narte Velikonja majhen, droban, kratkoviden, izza debelih leč so gledale drobne oči. Bil pa je logičen debater in bister analitik; z načinom jurista je vrtal stvari do dna, tako da je marsikom veljal za sitnega. V vsem je bil pristen krekovec, pripravljen sodelovati v vseh katoliških organizacijah, tako prosvetnih, kakor gospodarskih in političnih.«

Leta 1933 je Velikonja nevarno zbolel in vse je že kazalo, da ne bo zanj rešitve. Na nasvet dr. Breclja pa se je z domačimi odločil še za zagrebško kliniko in zgodil se je nekaj čudež. Spet nam priskoči na pomoč dr. Tine Debeljak, ki o tem tako pripoveduje:

»Ob priliki sestanka slovenskega in hrvaškega PEN kluba v Zagrebu, sva ga s Koblarjem obiskala v bolnici, kjer je ležal ob postelji dr. Arneja, profesorja ljubljanske realke. Bolj kot Velikonja, ki se je mučil z govorjenjem, nam je pravil o njem dr. Arneja. S Koblarjem sva bila prepričana, da Velikonja ne bo obstal. Če pa bo, da ne bo nikdar več pisal. Toda zgodilo se je, da je Arneja kmalu nato umrl, Velikonja pa se je vrnil v Ljubljano. Hrom na roki in nogi in še naglušen povrhu je prijel spet bolj kot za pero, za pisalni stroj... Spet je stopil v urad in zaživel na banovini, kjer so ga

spočetka držali iz usmiljenja do velike družine, medtem ko je on vztrajal, da se 'dopolnijo leta'...«

Sin Tine se spominja očeta prav iz tiste dobe in o njem pravi: »Sam ga nisem poznal drugačnega kot s palico, na katero se je opiral z levico; desnica mu je ohlapno bingljala ob telesu, desno nogo pa je vlekel za seboj. Držal se je naprej in zato gledal sogovornika navzgor, kar je dajalo njegovemu pogledu trpeč izraz. Nosil je očala s precej debelimi stekli in z okroglim črnim okvirjem, imel je kratke brke, redke temnejše lase pa si je počesaval preko pleše na čelu in temenu. Najraje je nosil plašč hubertus, ki je bil nekam prevelik za suho drobno telo.«

Iz sinovega pripovedovanja o očetu bi lahko povzeli še marsikaj in zlasti o družinskih razmerah pri Velikonjevih, a dovolj bo tisti del, ki se nanaša na pisateljevo navezanost na rodno zemljo:

»Očetova edina resnična bolečina je bila podjarmljena Primorska. Če je nanesel pogovor na Goro, je kar otrpnil. Leta 1938 mu je uspelo, da nas je popeljal za počitnice na obisk. Peljali smo se skozi Bohinjski predor in v Podbrdu obstali pod Bohinjskimi hribi, ki so se mi zdeli neznansko visoki. Danes vem, da smo gledali Črno prst. Presedlali smo na motorni vlak, ki je hitel po dolini Bače in zelene Soče, ki še ni bila ograjena. V Prvačini smo čakali dalj časa in zdelo se nam je prečudovito, ko smo videli, da na drevju rastejo prave fige. Oče je kar sijal od

sreče in ponosa. Oblezli smo vso Angelsko goro in zrl na »deželo« pod nami, na Vipavsko dolino. Oče je obiskal prijatelje, predvsem župnike, nas pa je stari Brus vodil po Golah in Čavnu, odkoder smo občudovali morje.«

V Ljubljani je hromi Velikonja preživel tudi vsa vojna leta in tam dočakal »svobodo«, kateri je z vso odločnostjo nasprotoval. Zato so ga takoj maja 1945 odvedli v zapor, dne 24. junija, na praznik svetega Janeza Krstnika, obsodili na smrt ter naslednjega dne neznanokje ustrelili in pokopali. Zmagovalci so tako pač pokazali, da v novi družbi ni mesta za človeka, ki si je upal javno obsojati vsako njih nasilje, zlasti vsak njihov umor. Svobodno izražanje svojih misli je bilo tedaj preprosto šteto za zločin.

Nezaslišani so bili zanj predvsem umori duhovnikov in vidnejših oseb iz katoliških krogov, kakor nam razodeva tale odlomek v zadnjem delu knjizice »Malikovanje zločina«:

»Jaz še enkrat razločno in nedvoumno izpovem: 'Svobode, kjer bi mi zločinci krojili pojme o raznih moralnih in etičnih načelih, ne maram! Zame bi bilo najhujše, če bi moral na svoje oči gledati, da so tisti na oblasti, ki so požgali najmanj dve sto slovenskih vasi, da so tisti na oblasti, ki so umorili najbolj slovenskega človeka med nami, dr. Natlačena - jaz to vem, ker sem poznal njegove načrte, ker sem poznal umorjenega Marka - zame bi bilo nekaj nedopovedljivo groznega gledati, da

so tisti na oblasti, ki so priklicali nad naš narod tako nesrečo, da je ne bodo mogla popraviti tri pokolenja.«

Posebno krivično je bilo, da so z Velikonjo človekom hoteli ubiti tudi Velikonjo pisatelja. Od tod upravičenost ob političnih spremembah v Sloveniji in ob hkratnem ponovnem upoštevanju svobode izražanja in mišljenja, da mu je Društvo slovenskih pisateljev z obhajanjem stoletnice njegovega rojstva odkazalo mesto, ki si ga je s svojim leposlovnim ustvarjanjem dejansko zaslužil. Pesnik Dane Zajc je ob odkritju spominske plošče to poudaril s temi besedami:

»Sprejemamo te, pisatelj Velikonja, med ljudi besede. Med tiste, katerim pripadaš in ki mislimo, da branimo meja duha, ki so brezmejne. Upamo, da ne bo v tej deželi nobeden več umorjen, preganjan ali zaprt in sojen zaradi izrečene misli, zaradi zapisane besede. To upamo, ker verjamemo, da prihaja čas varnosti za kratko človeško življenje.«

Za Narteja Velikonjo, dokončno priznanega slovenskega pisatelja, mora sedaj nastopiti le trenutek, ko bodo v samostojni Sloveniji in povsod, kjer bivamo Slovenci, knjižne police lahko sprejele njegova dela: povesti Višarska polena, Sirote in Besede ter vse manjše spise, ki so v precejšnjih presledkih bili združeni v zbirkah Otroci, Pod drobnogledom, Zbiralna leča, 888/3 anekdot, 3X88 anekdot, Ljudje in Zanke.

In kot Primorci bi ob koncu še radi ponovili vsem pisateljev poziv bralcem iz začetka Besed, naj obiščejo njegovo ožjo domovino: »Na Goro se podvizajte!«

Prof. S. Bratina
(Konec).

Drinske mučenke

Zadnja vojna in z njo združeno nasilje vseh vrst ni dalo samo raznih rabljev in tiranov, temveč tudi svetnike in mučence. Nekateri so že znani in proglašeni, drugi še čakajo, da jih Cerkev prizna. Med temi je Lojze Grozde, ki je njegovo življenje opisal prof. Anton Strlè, pa tudi Drinske mučenke iz Bosne. In gotovo še kdo. Povejmo, kako je bilo s temi mučenkami, ki so v svojem pogumu in v obrambi svojega devištva enakovredne sv. Mariji Goretti.

(Ured.)

»Minilo je pol stoletja, odkar so sestre Berhmana Leidenix, Avstrijka, Krizina Bojanc, Slovenka (doma iz Šmarjete), Jula Ivanišević, Hrvatica, Antonija Fabijan, Slovenka (doma iz Malega Lipja pri Žužemberku), in Bernardeta Banja, Hrvatica, Hčere Božje ljubezni, na najbolj vzvišen način izpovedale vero, utrdile Cerkev, obranile devištvo in sploh ohranile dostojanstvo žene« (Z. Baotić). Sestre Hčere Božje ljubezni so začele delovati na Palah pri Sarajevu 1.1911. Pomagale so ubogim, tolažile bolnike, poučevale otroke, za katere starši niso imeli dovolj sredstev, da bi jih šolali. Živele in delale so tiho in skromno po geslu svoje ustanoviteljice Frančiške Lechner: Vse za Boga, uboge in našo Družbo!

Frančeška Lechner je ustanovila Družbo Hčera Božje ljubezni 1868. na Dunaju. Škof dr. Josip Stadler je po nasvetu hrvaških jezuitov poklical sestre v Sarajevo, kjer so začele s svojim prosvetnim in karitativnim apostolatom, zlasti med dekleti.

Začetek II. svetovne vojne sester ni oviral, da ne bi nadaljevale s svojim delom.

11. decembra 1941. so v popoldanskih urah četniki vdrli v mali samostan na Palah, izropali hišo in jo zažgali. Sestre so skupaj z drugimi ujetniki odpeljali v Goražde, kjer so jih zaprli v drugo nadstropje vojaške

kasarne. V Goražde pa zaradi hude zime in visokega snega niso mogle oditi vse sestre. S. Berhmana Leidenix, stara 76 let, ni mogla na pot do Goražd in je ostala v Sjetlini. 23. decembra 1941. so jo odpeljali v gozd in ubili.

K sestram, ki so prišle v Goražde in bile zaprte v kasarni, so pozno ponoči vdrli pijani četniški vojaki. V svoji podivjanosti so napadli sestre in jih hoteli oropati devištva.

Po kratkem boju se je s. Jula Ivanišević uspela iztrgati iz rok pijanega vojaka. Stekla je k oknu in s pobožnim klicem: »Jezus, reši nas!« skočila skozi okno. Za njo so stekle še preostale tri sestre in druga za drugo skočile skozi okno. Ko so vojaki to videli, so bili nekaj časa zbegani. Potem pa so razjarjeni stekli pred kasarno. Sestre, ki so bile težko poškodovane, vendar še žive, so začeli prebadati z noži in jih tako ubili. Njihova telesa so odveklili do Drine in jih vrgli v reko, ki je tako postala grobnica njihovih telesnih ostankov.

Mučeniško pričevanje petih sester za Kristusa, je dragocen zaklad in neusahljiv izvir milosti. Veliko ljudi je bilo že uslišanih po priprošnji teh sester. Gospod naj stori, da bo še več uslišanj, saj bo s tem njihovim pričevanje še bolj jasno zasvetilo vsej Cerkvi.

Dva Slovence gosta Slovaške akademije znanosti v Bratislavi

V četrtek, 23. maja, sta bila na Dunaju živeča pisateljska zakonca Milena Merlak in Lev Detela gosta Slovaške akademije znanosti v Bratislavi. Milena Merlak je v nemščini spregovorila o ženski v slovenski literaturi ter prebrala tri pesmi, ki so nastale še za časa ideološke hladne vojne med dvema blokoma na sprehodih ob avstrijsko-češkoslovaški meji ob Moravi pri Devinu.

Lev Detela je predaval o skupnih potezah in razlikah med nemško in slovensko (slovansko) kulturo skozi tisoč let, razvila pa se je še živahna diskusija o problemu majhnih narodnih skupnosti v času vsesplošnih nacionalizmov ob istočasni nadnacionalni integraciji v združeno Evropo.

Istega dne dopoldne sta Mileno

Merlak in Leva Detelo sprejela na razgovor predsednik Zveze slovaških pisateljev (Asociácia spisovateľov Slovenska) Ján Buzaszi, ki je bil dolgoletni urednik vodilne slovaške literarne revije »Slovaški pogledi«, ter generalni tajnik iste organizacije Peter Andruška. Pogovarjali so se o aktualnem književnem trenutku v Srednji Evropi ter o položaju slovaških, avstrijskih in slovenskih pisateljev. Lev Detela, ki je na ljubljanski slavistiki obiskoval tečaj slovaškega jezika, je omenil velike zasluge prof. Viktorja Smoleja za uveljavljanje slovaške kulture na Slovenskem. Detela je opozoril tudi na lastne prevode iz sodobne slovaške poezije, ki so izšli leta 1962 v šestem letniku argentinske literarne revije Meddobje.

IZ SLOVENSKE KOROŠKE

Od 26. aprila je v Št. Pavlu v Labotski dolini — na Koroškem — odprta razstava, ki prikazuje 900-letnico delovanja benediktinskega samostana in seveda njegove dragocenosti, ki jih ni malo. Že takrat so se poleg približno 2000 gostov zbrali k slovesnosti vidni Korošci — škof Kapellari in deželni glavar Haider — zadnjo nedeljo (16.6.) pa so se praznovanja udeležili številni koroški politiki, avstrijski predsednik Waldheim, krški in solnograški škof in kar 10.000 ljudi. Če so ob odprtju predvidevali, da si bo do jeseni razstavo ogledalo kakih 200.000 obiskovalcev, potem bodo to število gotovo presegle, saj so že pred 14 dnevi pozdravili 50.000. gosta.

Samostan v Št. Pavlu je ustanovil leta 1091 grof Engelbert I., ki je želel, da vanj pridejo benediktinci iz znanega samostana Hirsau (Nemčija). V dolgih stoletjih je doživel veliko viškov in ne malo padcev oz. nadlog. Vseeno pa je ostal do danes znan po svoji gimnaziji in kulturnih dragocenostih. Ogleda v 28 prostorih je vredna posebno knjižnica, ki hrani okrog 55.000 primerkov (iz vseh stoletij), 2.200 rokopisov in ima čudovit strop s freskami. Poleg tega obiskovalec lahko občuduje bogoslužne posode, liturgična oblačila, zlatino (križe, obeske), lesoreze, risbe in ne nazadnje umetniške slike od Dürerja do Rembrandta in drugih znanih ustvarjalcev.

Razstava bo odprta do 27. oktobra, sicer pa bo letos (v avgustu) tam tudi srečanje oz. romanje treh dežel. Nikomur ne bo žal poti.

Mohorjeva nagrada

V sredo (19. junija) so v Slomškovevemu domu v Celovcu predstavili obnoven ponatis otroške pesniške zbirke »Pojmo s ptički«, ki jo je že pred 10 leti (pobudnik je bil tajnik Krščanske kulturne zveze Nužej Tolmajer) izdala koroška Slovenka Lenčka Kupper. Knjiga, ki jo je prijetno ilustrirala Celovčanka Andreja Zikulnig, ima za sopotnico tudi kaseto.

Otroški zbor dvojezične ljudske šole v Celovcu je v lastnih prostorih za pozdrav zapel pesem, ki govori o skupnem navdušenju za obisk dvojezične šole. Potem je direktor založbe g. Kattnig, ki je med gosti pozdravil tudi jugoslovanskega konzula Majcna, predstavil mladinski zbor iz Trebnjega na Dolenjskem (vodi pa ga ga. Tatjana Mihelčič), ki je naprej zapel 4 pesmi, potem pa navdušil z vrsto pesmi omenjene skladateljice in pesnice. Na koncu so vsi navzoči še skupaj zapeli zelo znano »Enkrat je bil en skrat«.

Predno so nastopili še lutkarji Zvezne gimnazije za Slovence z igrico »Pika nogavička«, so izžrebali še dva glavna nagrajenca velikega nagradnega žrebanja ob 140-letnici Mohorjeve družbe. Ker je bila večina izmed nad 500 poslanih odgovorov iz Slovenije, ni bilo čudno, da sta tudi obe nagradi šli tja: 7-dnevni dopust za celo družino na Dunaju je dobil nekdo iz Ljubljane, 7-dnevno bivanje v Celovcu pa družina iz Maribora.

R.B.

AMEC/110
adsGlen

ŠTEVILNE UGODNOSTI OD 14. DO 17. LETA

Pridi tudi ti v družbo lastnikov računa JEANS!
Imel boš precej ugodnosti: izredni popusti v številnih športnih, glasbenih in modnih trgovinah, brezplačne vstopnice, popusti na vstopnice za koncerte in razstave.
Dobil boš posebno magnetno kartico JEANS CARD, s katero boš lahko na banki sam dvigoval potrebne vsote. In nenazadnje pošiljali domov list »JC notizie«, na katerem boš dobil popoln seznam vseh mesečnih ponudb.

ti bomo vsak mesec

TUDI JAZ

Banca Agricola Gorizia
Kmečka banka Gorica

V Katoliškem glasu smo že predstavili pobudo »Mladinski tabor«, ki jo je sprožila skupina mladih katoličanov iz Trsta. To bo vseslovensko mladinsko srečanje, ki se bo odvijalo v parku Finžgarjevega doma na Opčinah od srede, 28. avgusta popoldne, do petka, 30. avgusta opoldne — isti dan popoldne se namreč začnejo študijski dnevi Draga.

Marsikdo že sprašuje, kakšna bo pravzaprav vsebina tega srečanja. Obsegalo bo delovni, kulturni in družabni program. Delovni program bo razdeljen v tri sklope in vsi bodo povezani s tematiko, ki jo napoveduje geslo »Slovenski Diogen po evropskem Babilonu«.

Nas mlade so zanimala taka predavanja, ki bi bila obenem zanimiva in aktualna, ki bi nam predvsem nudila konkretne informacije, ki bi jih lahko prenesli tudi v našo stvarnost, ne glede na to, ali živimo v Italiji, Sloveniji, Avstriji ali drugje. Tako smo si zaželeli, da bi kaj novega izvedeli o tem, kar se dogaja v Evropi, o spremembah na Vzhodu, krizah na Zahodu, o problemih, ki so povezani s temi spremembami (socialni, politični problemi). Zanima nas, kakšne nove perspektive so povezane s propadom starih ideologij, z gradnjo novih demokracij, z iskanjem pravičnejših rešitev in kakšen naj bi bil v bodoče položaj človeka, ki mora ob vsem tem najti pravilen odnos do družbe in sočloveka.

Tako smo pri sestavljanju programa najprej izhajali prav iz tega človeškega, osebnega zornega kota: zrasla je zamisel o srečanju z nekaterimi javnimi kulturnimi, političnimi in socialnimi delavci, ki nam bodo prikazali svoje osebne izkušnje, ne samo na delovnem področju, ampak tudi osebnem in družinskem. »Osebnosti pod drobnogledom« bo neke vrste intervju ali sproščen pogovor med udeleženci Tabora in njihovimi gosti.

Iz teh osebnih pričevanj o odnosu med človekom in novo družbo bomo prešli na drugo stopnjo poglobljanja, v probleme, ki sem jih prej nazkazala. Govor bo o demokraciji, o njenih mehanizmi in dinamiki. To predavanje ne bo zanimalo samo tistih, ki bi radi izvedeli kaj več o demokraciji v različnih političnih sistemih, to se pravi tistih, ki se ukvarjajo s politiko, ali morda mladih iz Slovenije, ki se na nov demokratični sistem še navajajo. Mehanizmi demokracije so prisotni na vseh področjih in stopnjah v družbi, tako rekoč povsod, kjer je človek v kateremkoli odnosu s človekom (v skupini prijateljev, na delu, v Cerkvah...). Po predavanju bomo imeli med diskusijo in potem pri manjših okroglih mizah možnost, da informacije prenesemo v naše življenje, da jih primerjamo z našimi izkušnjami, z delom, ki ga nekateri opravljamo na političnih, kulturnih, socialnih, vzgojnih, verskih idr. področjih.

Podobno možnost bomo imeli tudi po tretjem predavanju oz. srečanju, ko bomo problematiko še bolj razširili. Predavatelj nam bo orisal spremembe, ki smo jim zadnje čase priča v Evropi. Propad komunizma na eni strani, propadanje liberalizma na drugi, problemi, ki jih prinaša nova združena Evropa na področju sociale, politike, iskanje novih rešitev in poti, ki bi se bolj približale človeku, kaj pravi o vsem tem zadnja papeževa enciklika — vsega tega se bomo skušali dotakniti na našem zadnjem srečanju.

O kulturnem in družabnem delu

tabora bomo še poročali kasneje.

Predavanja in druga srečanja bodo seveda odprta vsem, vendar si organizatorji želimo, da bi se mladi, ki bi se jih radi udeležili, vpisali na Tabor. Tisti, ki se namreč pravočasno vpišejo, bodo imeli možnost, da vseh 48 ur Tabora preživijo skupaj, ker jim ne bo treba zapuščati družbe, da si poiščejo hrano in prenočišče.

Prijave zbirajo: Slovenska prosveta - ulica Donizetti, 3, Trst - tel. 370846, Skupina Izvir - center Stella Matutina, Gorica, Medškofijski odbor za študente - Jurčičev trg, 2, Ljubljana, Slovenija - tel. 211136, Katoliška mladina - Krščanska kulturna zveza, Viktringer Ring, 26, A9020 Celovec-Klagenfurt, Avstrija.

Breda Susič

Jubiljeni 10. praznik mladih pevcev Vesele pomladi

Po že ustaljenem običaju je tudi letošnji, jubilejni Praznik mladih pevcev Vesele pomladi privabil v Finžgarjev dom na Opčine številne ljubitelje petja, ki so na predvečer praznika sledili prisrčnemu koncertu mladih pevcev, v nedeljo (16.6.) pa bogati kulturno zabavni prireditvi, ki se je odvijala v parku Finžgarjevega doma.

Sobotni del prireditve je bil nekakšen prikaz delovanja številnih pevskih skupin, ki delujejo pod imenom Vesela pomlad. Želel pa je obenem počastiti deseto obletnico nastanka Otroškega pevskega zbora. Najprej smo prisluhnili dekliski pevski skupini in dekliskemu zboru Vesela pomlad. Dekleta so prikazala visoko in kakovostno raven petja, ki je bilo obenem prisrčno, sproščeno in sveže. Predstavljene skladbe Leti, pesem, Mi smo mladina, Teče mi vodica in Kaj je to mir so mladim pevkam zelo priljubljene, pa tudi poslušalci jim vedno znova radi prisluhnejo. Mladinski pevski zbor, ki je letos sodeloval tudi v projektu Gallusovo zvočno bogastvo in se tako preizkusil v polifonskem petju, nam je predstavil po eno Gallusovo in Mozartovo skladbo, s katerima se je spomnil štiristoletnice Gallusove in dvestoletnice Mozartove smrti, nato pa še eno narodno in eno črnsko duhovno pesem. Prisrčen in sproščen vložek so pripravila dekleta, ki pojejo pri Veseli pomladi od nastanka Otroškega pevskega zbora. Zapela so pesem Domovini, s katero so pred desetimi leti nastopila svojo pevsko pot. Najmlajši člani OPZ Vesela pomlad, ki šele vstopajo v svet petja po notah, so prikazali, kako so se med letom seznanjali s tem zahtevnim načinom dela. Slavljenec večera, Otroški pevski zbor, pa je najprej zapel tri pesmi brez spremljave, tri ob klavirski spremljavi Davida Lenise in tri pesmice Jožeta Kolarja ob kasetnem posnetku članov orkestra televizije Slovenija. Zlasti ta novi način pevskega izražanja je bil zelo prikupen in so ga poslušalci sprejeli z velikim odobravanjem. Za zaključek so se na odru zbrali vsi pevci, ki so pod vodstvom Franca Pohajca skupno zapeli pesem Sloveniji.

Gost večera je bil otroški pevski zbor Zvonček z Repentabra, ki ga vodi Tone Bedenčič. Repentabrski pevci Otroškega oz. Mladinskega zbora Vesela pomlad. Fantje, ki jih vodi Janez Beličič, so nas popeljali v razigrani svet slovenskih valčkov in polk.

Obiskovalce uspelega večera sta seveda navdušila petje in glasba, najmlajše izvajalce pa pisani balončki, ki so predstavljal nadvse posre-

200-letnica katinarske šole

Veliko število ljudi se je v nedeljo, 23. junija, udeležilo proslave ob 200-letnici ustanovitve katinarske šole, ki je poimenovana po Franu Milčinskem. Navzoči so bili predstavniki šolskih in drugih oblasti. Iz Slovenije je prišel član Predsedstva Ciril Zlobec. Slavnostni govornik je bil Aleksij Kalc. Za proslavo so pripravili bogat kulturni spored, ki ga je povezoval Jožko Gerdol.

Čestitke

Helka in Nato Čotovi z Vrha bodo 30. junija praznovali 35 let poroke.

Iskreno jim čestitajo sin z ženo, hči z možem in vnuki.

Kol'kor kapljic, tol'ko let, Bog Vam daj na svet živjet. Živijo, oj živijo, živijo na svet!

čeno scensko postavitev in so jih otroci ob koncu prejeli v dar.

Lepa, sončna nedelja je prispevala k uspehu tudi drugega dela Praznika, ki se je odvijal na prostem. Bogat kulturni program, ki so ga oblikovali openski zbori Tabor, Sveti Jernej in Primorec - Tabor pod vodstvom zborovodij Sveta Grgiča, Janka Bana in Matjaža Ščeka, Otroška folklorna skupina iz Trebč, ki jo vodi Slavka Urh Smerdu in Nace Duh, ansambel Taims, Fantovska vokalno instrumentalna skupina in zbori Vesela pomlad, je doživeto in sproščeno povezoval znani in priljubljeni voditelj oddaj narodno zabavne glasbe na televiziji Slovenija Boris Kopitar. V prijetnem vzdušju so se nastopajoči in obiskovalci prireditve zadržali ob omizjih do večernih ur.

M.D.

Primož Ramovš pri orglah

SSK v Kraški gorski skupnosti

Slovenska skupnost je pristopila k novemu vodstvu Kraške gorske skupnosti in prispevala k obnovitvi tristrankarske koalicije (Slovenska skupnost, Demokratična stranka levice, PSI) iz prepričanja, da je treba v tem trenutku zastaviti vse sile za ohranitev in okrepitev te krajevne uprave, poleg tega pa si je treba prizadevati za odobritev dveh deželnih zakonov, ki neposredno zadevata slovensko narodnostno skupnost in naš življenjski prostor ter pri tem prisojata ravno Kraški gorski skupnosti zelo pomembno vlogo.

Stranka ima zdaj v devetčlanskem upravnem odboru tri odbornike. To so Branko Černic, Jožko Gruden in Sergij Mahnič. Prej je imela SSK le dva odbornika. Prof. Lojze Tul ni več član odbora. SSK se mu zahvaljuje za požrtvovalno delo, ki ga je v preteklosti opravljal do izvolitve novega odbora.

TRST

Zaključni večer z Gallusom

Teško bi bilo povedati kaj bolj plemenitega o vokalnih skladbah prof. Dine Slama, kot je to storil Saša Martelanc pri zaključnem večeru sezone v Društvu slov. izobražencev. Dvajset poezij domačih avtorjev jo je namreč zamikal, da jih je uglašila, ker so našle v njej globok čustveni odmev. Osvojila si je preboj poezije izražene v pesnikovem kramljanju s samim seboj in z naravo ter jih prelila v čisto glasbeno meditacijo. Šla je izven tradicionalnih poti in se usmerila v izvorno interpretacijo doživljajskega izkustva. Pojoči recitativ pa so glasbeni instrumenti ustrezno spremljali v izrazih bolečine ali radosti.

Ansambel Gallus Consort, katerega duši sta prof. Miloš Pahor in avtorica Dina Slama, je s tem delom doprinesel nov element v glasbeno ustvarjanje. Morda je to svojstvena zvrst, ki ima pogoje do večjega notranjega razvoja in rasti.

Prijeten alt avtorice, zdaj mehak, zdaj kipeč je v spremstvu glasbenih izvajalcev zrasel v monoliten sklop te svojstvene umetnosti.

Poleg Dine Slama so še sodelovali prof. Miloš Pahor s flavto in kljunastvo flavto, Irena Pahor, ki dobro obvlada kar več instrumentov, ter Erika Slama s kljunastvo flavto.

Občinstvo je pozorno sledilo izvajanju in bilo hvaležno umetniškemu ansamblu, ki ne živi iz koristoljublja, temveč oplaja poslušalca s plemenito čustveno toplino. F.V.

Sv. Ivan - sekcijski kongres SSK

Sekcija Slovenske skupnosti za sv. Ivan, Lonjer in Katinaro je pred kratkim imela redni sekcijski kongres, ki sta se ga med drugimi udeležila predsednik pokrajinskega sveta

Na Repentabru ponovno zadonele orgle

Lepo, ne pretoplo, delno vetrovno vreme je dopolnilo na Repentabru slavnostno nedeljsko popoldne 16. junija.

Množica gostov in župljanov je že precej pred napovedanim začetkom napolnila prostor pred cerkvijo. Polna naročja mnogih župljanov so napovedovala prijetno srečanje tudi po slovenosti.

Župnija se je ob obnovitvi in blagoslovitvi orgel ponovno prerodila, kot tistega 16. marca, ko so bili blagoslovljeni obnovljeni župnijski prostori. Kot tedaj so župljani tudi ob tej priliki začutili, da je v vsakem kamnu, vsaki piščali tudi njihov trud, njihov glas. Nekaj let so člani pevskih zborov in starši, gospodarski svet ter še mnogi požrtvovalni župljani zbirali denar z delom ob praznovanju 15. avgusta. Tako je brez vsake podpore in brez vsakega dolga nekaj nad 600-članska župnija sama krila vse izdatke pri obnovi orgel. Ta zavest in ponos sta se odražala tudi na obrazih najbolj aktivnih članov župnije.

Gospod župnik Anton Bedenčič je v kratkem uvodnem govoru najprej pozdravil dr. Zorka Hareja, predsednika Zveze cerkvenih pevskih zborov, dr. Lojzeta Škerla, škofovega vikarja za Slovence, zastopstvo slovenske salezijanske inšpektorije, Iva Jevnikarja, tajnika Slovenske skupnosti, ki je postal član naše župnije, ter dr. Janeza Dularja, ministra za Slovence v zamejstvu in po svetu. Opazili smo odsotnost domačih lokalnih oblasti. S ponosom pa so ljudje sprejeli pohvalo za opravljeno delo

Zorko Harej in pokrajinski tajnik Miro Opelt. Na kongresu so med drugim izvolili delegate za pokrajinski kongres. Ti so Edvard Krapež, Peter Rustja in Ivan Žerjal.

Praznovanje pri Sv. Ivanu

Tudi letos so pri Sv. Ivanu praznovali god Sv. Janeza Krstnika po stari navadi. Posebno slovesno je bilo v nedeljo popoldne, ko se je po ulicah tega predmestja odvijala procesija, ki jo je vodil škofov delegat generalni vikar msgr. Pier Giorgio Ragazzoni. Procesije so se udeležile tudi narodne noše. Po končani procesiji je bila simbolična otvoritev dokončanih gradbenih del pri cerkvi, in sicer novega stopnišča pri stranskih vratih, ki omogoča lažji dostop v cerkev tudi prizadetim osebam. Slovesnosti se je udeležil tudi župan Franco Richetti.

V cerkvi sami pa so pripravili razstavo načrtov in skic o prvotni gradnji, prilagajanju in dokončni podobi župnijske cerkve. Nekaj starih fotografij za razstavo sta prispevali gospe Marta Požar in Božica Kocjančič.

V okviru praznovanja sta bili poleg običajnih maš še slovesna maša v slovensščini in enako v italijanščini. Prav tako sta bili v obeh jezikih tudi maši v stari cerkvi sv. Ivana in Pelagija v nedeljo in ponedeljek. Za razvedrilo med slovenskim prebivalstvom so poskrbeli svetoivanski pevci.

43. mednarodni velesojem

V drugi polovici junija se odvija v Trstu 43. mednarodni vzorčni velesojem. Slovesnega odprtja so se udeležili vidni predstavniki oblasti, navzoč pa je bil tudi minister za javna dela Prandini. Letos ne bo dneva Jugoslavije, ker Slovenija in Hrvaška nastopata samostojno.

s strani Republike Slovenije. Med gosti je bil seveda tudi mojster Gustavo Zanin, ki je te orgle tudi mojstrsko obnovil.

Orgle je blagoslovil msgr. dr. Lojze Škerl. Z molitvijo in prošnjo smo zaželeli, da bi glasovi stoterih piščali dvigovali človekovo dušo k Bogu. Župnija Repentabor je ob tej priliki podelila svoji organistki gospe Mileni Guštin Bertolino priznanje za 40-letno igranje v repentaborski cerkvi.

Da je v župniji tudi obilo življenja in da so orgle sad tega življenja, so dokazali pevski zbori župnije Repentabor, postavljeni v prezbitერიju, od otroškega, preko mladinskega do mešanega... Vsak zbor se je predstavil z dvema skladbama.

Skladatelj in organista Primoža Ramovša je z izbrano besedo vpeljal Janko Ban. Končno je prišel pričakovani trenutek. Pristopil je organist Primož Ramovš in orgle so zadonele. Slovesno in močno, mило in tiho je organist v svojih improvizacijah podajal svoje zamisli o Preteklosti, sedanosti in prihodnosti. Ljudje skoraj niso mogli verjeti, da lahko slišijo tako raznotere glasove in glasbene učinke.

Vsi skupaj pa smo uživali ob igranju in istočasnem ustvarjanju in kar prehitro je bilo vsega konec, kljub temu da je g. Primož Ramovš moral dodati še eno improvizacijo.

Prijetno vzdušje se je nadaljevalo še pozno v večer ob zakuski, ki so jo pripravili župljani za vse goste.

T.B.

Občinska sekcija SSK iz Gorice o statutu

Občinska sekcija iz Gorice, ki jo sestavljajo predstavniki mestnega središča in okoliških krajev, je na seji dne 13. junija podrobno obravnavala zadevo statuta goriške občine. Posebno pozornost je posvetila možnostim, da bo v statutu primerne prikazana slovenska manjšina. To so na avdicijah z raznimi komponentami prebivalstva jasno zahtevali slovenski predstavniki in to je seveda tudi zahteva predstavnika Slovenske skupnosti v komisiji, ki pripravlja statut. Na seji so bili izdelani naslednji predlogi, ki jih bo stranka predložila ostalim političnim silam.

1. V Preambulah predlaga SSK naslednji tekst, poleg drugih uvodnih misli: »Goriška občina predstavlja celotno prebivalstvo in zagovarja njegove interese, v spoštovanju kulturnih in etničnih značilnosti. Zagotavlja občanom civilni, socialni ter ekonomski napredek ter njihovo participacijo pri političnih in administrativnih izbirah. V okviru državnih in deželnih zakonov, Občina štiti in priznava jezik, tradicije in kulturo slovenske skupnosti, kateri priznava, da je del krajevne kulture, po principih, ki usmerjajo ta statut«.

2. Občinski svet: Svetovalci imajo pravico, da se izražajo v slovenskem jeziku v ustnih in pisanih posegih.

3. Okoliški sveti: Okoliški sveti ostanejo v istem številu kot do sedaj. V Štandrežu, Podgori in v Pevmi-

Oslavju-Štmavru smejo svetovalci uporabljati slovenščino v ustni in pisni obliki.

4. Župan pošilja ukrepe v Štandrež, Podgoro ter Pevmo-Oslavje-Štmaver v italijanskem in slovenskem jeziku.

5. Referendum ni mogoč, ko gre za zadeve, ki se tičejo slovenske manjšine.

6. Konzulta za vprašanja slovenske manjšine mora obravnavati vse sklepe, ki se kakorkoli tičejo slovenske manjšine.

7. Socialno skrbstvo mora poskrbeti, da poznajo vsaj nekateri uslužbenci, zlasti tisti, ki nudijo pomoč na domu, slovenski jezik.

8. Civilni branilec mora imeti med svojim osebjem prevajalca za slovenščino.

9. Združenja: Občina priznava posebni pomen združenj slovenske skupnosti in jim priznava podporo.

10. Okolje: Občina skrbi za ohranitev in razvoj zelenih površin ter za obrambo okolja.

Te točke bodo seveda predmet živahnih razprav med političnimi silami, saj so se že oglasile sile, ki se bojijo vsakršne omembe Slovencev in njihove prisotnosti v statutu. Upanje Slovenske skupnosti je seveda, da bodo zahteve Slovencev podprle vse demokratične stranke, zlasti tiste, ki imajo naše ljudi med svojimi volilci.

Tajništvo občinske sekcije SSK
Karlo Brešan

»Župnija Sv. Križ pri Trstu vabi k slovesni maši in k tradicionalni telovski procesiji po vasi ob prazniku svojih farnih zavetnikov sv. Petra in Pavla, ki bo v nedeljo 30. t.m. ob 10. uri. Procesijo bo vodil domačin g. dekan Rudi Bogatec. Igrala pa bo nabrežinska godba«.

Sv. Križ pri Trstu, 20.6.1991

ŠTANDREŽ

Prejšnji ponedeljek (17.6.) smo priredili zaključni nastop gojencev naše glasbene šole. Zaradi predpisanih popravil je naša velika župnijska dvorana neuporabna, zato smo imeli prireditev kar v mali dvorani, ki je kar primerna za take nastope. Čeprav je tisti večer divjalo pravo deževno neurje, vseeno se je zbralo precej poslušalcev, ki so napolnili dvorano in pazljivo poslušali nastopajoče. Za uvod je mladinski pevski zbor, pod vodstvom Elvire Chiabai, zapel narodni »Dere sem jaz mali bija« in »Pastirsko« ter Gerbičovo »Bučelar«.

Potem so se zvrstili naši mladi glasbeniki in podali dobro pripravljene skladbe in melodije, kot so bile nakazane na tiskanem sporedu, ki so ga vsi prejeli ob vstopu v dvorano. Na klavir sta igrali Serena Mucci in Martina Nanut; na kitaro Giuliana Pavio in Dimitrij Brajnik ob spremljavi učitelja. Večer je sklenila harmonika: predstavila sta se David Mucci in Mitja Kopal, ta je igral tudi na pianolo. Drugi gojenci naše šole se niso čutili, da bi javno nastopili.

Glasbeni večer katerega sta se prijazno udeležila tudi prof. Lojzka Bratuž in prof. Silvan Kerševan, ravnatelj Glasb. centra v Gorici, je kar dobro uspel in vse razveselil. Zadovoljni so bili zlasti starši naših gojencev, ki so lahko ugotovili, koliko so se ti med letom naučili pod vodstvom učiteljev, prof. Kamila Komela, Va-

lentine Pavio, Tiziane Zavadlav in Rudija Šuligoja, za petje Elvire Chiabai.

Naša glasbena šola bo tudi prihodnje leto nadaljevala svoje delovanje in se lepo priporoča staršem in mladini, da k njej pristopijo in sodelujejo. Žorž Jože

Praznovali smo...

Leta 1972 so slovenski duhovniki prosili takratnega nadškofa Petra Cocolina, naj v mestu Gorica ustanovi slovensko dušnopastirsko središče. Želja se je uresničila in nadškof je slovenski verski skupnosti v mestu zaupal cerkev sv. Ivana za stičišče verskih srečanj in praznovanj. Od tedaj je postal sv. Janez Krstnik tudi zavetnik naše župnijske skupnosti in vsako leto veselo praznujemo njegov rojstni dan. Letos smo praznovanje, ki ga je vodil škofov vikar, msgr. Oskar Simčič, povezali s praznikom podelitve zakramenta svete birme sedmin našim mladim in dvema iz sosednjih župnij. V nedeljo, 23. junija, ko smo se v velikem številu zbrali, da bi počastili našega zavetnika, smo torej bili deležni tudi birmanske slovesnosti. Pričakovali smo nadškofov obisk, pa ga je bolezen priklenila na dom. Župnijske sodelavke in sodelovalci so lepo osnažili cerkveno notranost in zunanost, jo okusno okrasili, otroci so pletli vence, ki so krasilil zavetnikovo oltarno podobo, pevci so se lepo pripravili in izkazali, vse župnijsko občestvo je med mašo sodelovalo in

DRUŠTVO »F.B. SEDEJ«
vabi na
21. FESTIVAL DOMAČE GLASBE
ki bo potekal 6. in 7. julija 1991 med Borovci v Števerjanu.
Sobota, 6. julija 1991, ob 20. uri nastop vseh prijavljenih ansamblov.
Nedelja, 7. julija 1991, ob 17.30 finalni del festivala - nastop finalistov.

Z lanskega festivala zabavne glasbe v Števerjanu

globoko doživljalo svečanost.

Gospod vikar nas je lepo nagovoril in samo ponovno položil na srce poslanstvo, ki ga kristjani prejemo s sveto birmo. Zlasti birmancem je zaželel, da bi ga sprejeli veselo in vestno izpolnjevali. Za vsakega izmed nas je imel pripravljeno lepo besedo. Upamo le, da nismo bili gluhi in bomo vsaj skušali izpolniti njegove želje in nasvete.

Po slovesnosti so nas osvežujoče postregli starši birmancev, ki so jim priskočile na pomoč naše žene in moške.

Nedeljski praznik pa je bil le osrednji del letošnjega praznovanja. Že v soboto so namreč pritrkovalci iz Sovodenj, ki jih vodi član našega oltarnega občestva, vsem oznanjali praznike. Po sobotni večerni praznični sv. maši pa so nas počastili glasbeniki SCGZ Emil Komel iz Gorice, ki so nam posredovali čudovite glasbene točke. Šentjanžovo praznovanje se je zaključilo na sam praznik, 24. junija, ko smo svojega zavetnika počastili pri jutranji peti maši in pri slovesnem večernem evharističnem obredu.

Bogu hvala in sv. Janezu, da smo lahko tudi letos doživeli njegovo praznovanje in se duhovno okrepili ob njegovem zgledu, pa tudi se mu priporočili, naj iz nebes prosi za nas, za naše birmance in vso mladino, da bi iz njenih vrst še zrastle njemu podobni Kristusovi glasniki.

Vsem, ki so praznike pripravili, pri njih sodelovali in jih oblikovali, naša iskrena pohvala in zahvala.

kaplan

Podgora je gostovala v Rovtah

V nedeljo, 16. junija, je mešani pevski zbor »Podgora« nastopil v Rovtah, kjer so ga z veseljem sprejeli.

Zbor je ob 10. uri spremljal mašo z Marijinimi pesmimi, popoldne pa je izvedel krajši koncert religiozne in posvetne glasbe raznih avtorjev.

Koncert se je zaključil s spevoigro Naceta Hladnika »Za prazen nič« v režiji Franka Žerjale. Glasba je povzeta iz znanih slovenskih narodnih pesmi. Spevoigra je lepa in zabavna. Prebivalci Rovt so se številni udeležili koncerta in ob koncu tudi pripravili zakusko, kjer so gostje in gostitelji skupaj radostno intonirali nešteto narodnih pesmi.

Berti v spomin

Tiho in ponižno je živela, prav tako tiho in ponižno je odšla od nas Elizabeta Gravnar, zavedna slovenska žena in mati. Umrla je v sredo 19.6.1991.

Vsi smo jo kicali Berta. Znala je prav napovedati vremenske spremembe, poznala je vpliv lune na zemeljske pojave, poznala je zgodovino, ki ji je bila posebno všeč, vedela je marsikaj, zelo rada je brala še posebno slovenske tednike in dnevnike.

Pokojna Berta ni imela lahkega življenja. Rodila se je v Števerjanu pred 76 leti. Že kot otroček je morala v begunstvo. Še zelo mlada se je preselila v Podgoro k Županovim na kmetijo, kjer je vnaprej služila kot dekla. Poročila se je s pokojnim Dolfijem Ambrožičem, katerega družina je upravljala Županovo kmetijo, kasneje sta jo upravljala onadva. V zakonu so se jima rodili štirje otroci, od katerih živi ena hčerka v daljni Avstraliji.

Pri Županovih so se vedno radi zbirali vaški otroci pri igri in mladino je Berta vedno rada sprejemala. Čeprav je po smrti moža živela sama, je bil vedno čez dan pri njej prvi otroški živžav.

Zahrbtna bolezen jo je iztrgala od vseh tistih, ki smo jo imeli radi. Za sabo je pustila hudo praznino. Manjkali nam bodo njena vedrost in upanje v bodočnost, njena moč in vdanost, njen nasmeh in manjkala nam bo tista Berta, ki je znala pokazati in razumeti, potolažiti in razveseliti.

Od Berte smo se poslovili v petek 21. junija. Pri pogrebni maši, ki jo je daroval domači župnik Mauro Belletti je pel domači zbor, ki ji je zapel tudi v odprtem grobu v slovo.

Hčerkama Mariji in Marti, sinovoma Ivu in Alešu ter ostalim sorodnikom izrekamo člani P.D. Podgora in pevskega zbora naše iskreno sožalje.

Dne 25. junija nas je zapustila naša draga

KOSHUTA IDA vd. PAVLIN

Žalostno vest sporočajo Kazimira, Marko z družino in ostalo sorodstvo.

Gorica, 27.6.1991

OBVESTILA

Obvestilo za udeležence romanja in potovanja na Češko in Slovaško. Odhod je v nedeljo, 30. junija, ob dveh popoldne. Postaje 1. avtobusa: Rojan pred cerkvijo (ob dveh), Mačkolje pred vasjo, Boršt na avtobusni postaji in Katinara pri kapelici. Postaje 2. avtobusa: Trg Oberdan (ob dveh), Opčine pri župnijski cerkvi, Sv. Križ pri gostilni »Verena« in pri bencinski črpalki na avtocesti nasproti Devina.

Počitniška kolonija v Dragi se začne v četrtek, 4. julija. Ob 16. uri bo zdravniški pregled otrok. V nedeljo, 7. julija, bo v večernih urah v koloniji nastopilo Slovensko stalno gledališče z igro: Bi radi igrali z mano?

DAROVI

Za semenišče v Vipavi: E.R. daruje 100.000 lir namesto cvetja na grob župnika Janka Tušarja.

Za misijone: Dora Giovannina 50.000; R.F. 50.000 lir.

Za barvna okna v Bazovici: N.N. iz Gročane 20.000; žena v spomin moža Alda Belli 50.000; Liletovi iz Avstralije 150.000; N.N. 100.000; družina Pavlovič 10.000; družina Franzil 50.000; Zadro iz Vidma 100.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda: Lukežič Štefka, Trst 25.000; Valter Tul, Krmenka 50.000; družina Sosič, Škedenj 100.000 lir.

Za Dom srečanja Višarje: K.M. Gorica 50.000 lir.

Za Sv. Goro: N.N. 55.000 lir.

Za Katoliški glas: S.G. 20.000; M.Ž. 100.000 lir.

Za s. Marjeto Mrhar-Madagaskar: R. 50.000 lir.

Za zbor M. Filej: Anton Koršič, Trst 50.000; druž. Klanjšček, Prinčič in Catarin 250.000 lir v spomin none Line.

Za semenišče v Vipavi: E.R. namesto cvetja na grob župnika Janka Tušarja 100.000 lir.

Za misijone: Dora Giovannini 50.000; R.F. 50.000 lir.

Grad Dobrovo obnovljen

Konec tega tedna bo slovesno predan namenu grad Dobrovo v Goriških Brdih. V gradu, ki je bil zgrajen okoli leta 1600 v renesančnem slogu, bosta združeni gostinska in kulturna ponudba, še posebej velja omeniti stalno razstavo grafik Zorana Mušiča, muzejski prikaz keramike, izkopane ob nekaterih gradovih na Goriškem in razstava godskega stenskega slikarstva v grajski kapeli.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 533177 poštini tekoči račun: 11234499

Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Pošt. plačana v gotovini - skupina II/70% Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice

Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo Società Tipografica Cattolica srl Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 45.000 inozemstvo 70.000 zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA